

”MAO TSES HEMLIGA VAPEN”

Av jur mag. TADEUSZ NORWID

Om »Mao Tses hemliga vapen», strategien bakom de kommunistiska gerillaframgångarna, skriver i denna artikel Tadeusz Norwid, välkänd för Sv.T:s läsekrets. Förf. påpekar hur det finns en genomtänkt idé bakom användandet av formellt »neutrala» länder som basområden för kommunistiska aggressioner och att det är medvetandet om de kommunistiska metoderna, som utgör det främsta skälet till USA:s överflyttande av kriget mot vietcong till Nordvietnams territorium. Vi hänvisar också till Dagens frågor, »USA slår tillbaka».

För att förstå bakgrunden till USA:s nuvarande politik i Vietnam bör man ta hänsyn till, att amerikanerna under de senaste åren har ägnat den revolutionära krigföringens problem allt större uppmärksamhet. Förmodligen har de också vid det här laget lärt sig mycket av världsrevolutionens nya strategi och taktik. Den revolutionära krigföringen har paradoxalt nog blivit det främsta problemet.

Enligt kommunistisk militärterminologi kallas den moderna revolutionära krigföringens taktik för »Mao Tses hemliga vapen», ty det var han, som skapade en ny och effektiv teori om det militärt-politiska partisankriget, noggrant anpassat till de förhållanden, i vilka de flesta inbördes- och s.k. befrielsekrig brukar utvecklas. Mao Tses revolutionära krigföring har redan behandlats i omfattande facklitteratur och från västerländsk militär synpunkt betraktas detta slag av krigföring som det mest svårbekämpade — kärnvapenkrig undantaget.

”Neutrala” basländer

Efterkrigserfarenheter från de länder, där den revolutionära krigföringen tillämpats, såsom Grekland, Malaya, Vietnam, Algeriet, Korea och Kuba säger dock, att Mao Tses teori om denna sorts krigföring stöder sig på ett axiom: att försörjnings- och operationsbaserna för sådana guerillatrupper skall vara belägna i fullständig säkerhet i ett nominellt ej krigförande grannland. Detta land skall därtill helst upprätthålla normala diplomatiska förbindelser med det

angripna landet och behålla sin status som neutralt land.

Ett ej klart motiverat internationellt bruk utformades efter andra världskriget enligt vilket de falskt neutrala länderna erkändes som ej krigförande och ej ansvariga för politisk och ekonomisk medverkan i guerillaaggressionerna; överhuvud taget betraktades de som militärt okränkbara länder, och någon möjlighet till försvarsåtgärder från den angripna statens sida har ej funnits. Som exempel kan man anföra Jugoslavien 1947—48, Kina under Koreakriget, Tunisien under Algerietkriget och nu Nordvietnam under pågående Sydvietnamkrig.

Den internationella lagen om krigföringsreglerna, vilken främst bygger på Haagkonventionen, skiljer någorlunda på sådana begrepp som vänlig, ovänlig och väpnad neutralitet, men intet av detta slags neutralitetspolitik tillåter att vederbörande land ger tillstånd för trupper från den ena krigförande sidan att operera på dess territorium. Tvärtom — den ovannämnda konventionen utsäger klart, att sådana trupper skall avväpnas och interneras på neutralt territorium till dess att kriget avslutats. Nuvarande praxis kan motiveras med att de flesta kommuniststyrda staterna ej har undertecknat konventionen i fråga. De har emellertid inte heller klart förnekat dess giltighet.

Praxis att behandla ett basgivande land som neutralt och okränk-

bart kan i varje fall inte betraktas som den enda möjliga eventualiteten inom den internationella lagens ram. Många tecken, i synnerhet Mac Namaras yttrande, tyder på att amerikanerna just nu i Vietnam vill bryta med denna internationella sed. Denna sammanhänger med kommunistdoktrinen om världsrevolutionen, som vill förbjuda det angripna landet från att försvara sig mot aggression genom attack mot baser i ett annat land, vilket formellt uppträder som neutralt, men som i realiteten utövar samma funktioner som en krigförande allierad till aggressionsstyrkorna.

Trumf för gerillan

Bruket, som tryggar sådana basers existens, utgör inte bara en oerhörd trumf för guerillastyrkorna utan möjliggör överhuvudtaget deras operationer. Om Mao Tses »hemliga vapen» berövas dessa baser, kommer dessa styrkors effektivitet och slagkraft att försvinna som genom ett trollslag (vilket t.ex. var fallet med general Markos partisantrupper i Grekland 1948, när Tito berövade dem deras baser på jugoslaviskt territorium efter brytningen med Kominform detta år).

Tydligen har de militära teoretikerna i Pentagon kommit till den uppfattningen, att frågan om dessa baser på »neutralt» territorium principiellt måste lösas i enlighet med den militärpolitiska logiken.

Den verkliga angräparen skall kallas för aggressör och svara för sina handlingar även då han använder sig av neutralitetens falska täckmantel.

Enligt Mao Tses teori skall världsrevolutionen slutföras i ett krig, där ej kärnvapen utan just hans »hemliga vapen» skall bli utslagsgivande. Detta vapens slagkraft skall utövas i form av ett slags kedjereaktion med förflyttning av de militära baserna från det ena »neutrala» landet till det andra. Exempel på denna taktik kan man redan studera i Indokina. De nordvietnamesiska guerillastyrkorna hade 1954 sina baser i Kina, men de sydvietnamesiska Viet Cong-styrkorna har alltsedan denna tidpunkt sina baser i Nordvietnam. Om Viet Cong erövrar Sydvietnam och invaderar Thailand, kommer baserna för dessa operationer att byggas upp i Sydvietnam, vilket skenbart kommer att uppträda som neutral och ej krigförande stat i förhållande till Thailand. Kärnproblemet i USA:s nvarande politik i Vietnam är att bryta de ovannämnda basernas tabu.

Det är uppenbart, att man i Peking och Moskva realistiskt uppskattar betydelsen av dessa baser inom ramen av den internationella

lagen och sedvänjan. Det gäller alltså i det nuvarande Vietnamesiska kriget inte bara Sydasiens och Australiens politiska framtid utan också framtidsutsikterna för världsrevolutionens framgångar överhuvudtaget, även i Afrika och Sydamerika. Att beröva kommunistisidan den självtagna rätten att strafflöst utnyttja dessa »neutrala» baser betyder detsamma som att oskadliggöra Mao Tses »hemliga vapen».

Framgång för USA?

Det bör tilläggas, att de västerländska — huvudsakligen franska och amerikanska — experterna på s.k. revolutionär krigföring ej delar kommunisternas och neutralisternas åsikt, att USA nödvändigtvis måste förlora sitt pågående spel i Vietnam. Bland dem överväger meningen, att den amerikanska politiken på denna punkt går i den enda möjliga och rätta riktningen. Men de förutsätter samtidigt, att denna sammanstötning har en avgörande och principiell betydelse och att man därför bör vänta sig järnhårt och fanatiskt motstånd från kommunistisidan, vilket kan resultera i åratals krigshandlingar i detta världens hörn.